

Sygn. akt II K 183/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Walentynowicz

Protokolant: p.o. sekr. sądowy A. G.

Asesor Prokuratury Rejonowej w Kętrzynie: M. P.

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2017 r. sprawy

M. S.

c. J. i B. z domu M.

ur. (...) w K.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 30 stycznia 2017 roku w K. stosowała przemoc wobec policjanta Komendy powiatowej Policji w K.: mł. asp. R. T. i mł. asp. J. M., podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpała za ubrania, naruszając nietykalność cielesną mł. asp. J. M. oraz powodując obrażenia u mł. asp. R. T. w postaci otarcia naskórka grzbietu dłoni prawej z zaczerwieniem skóry powierzchni dłoniowej ręki prawej na wysokości stawów śródrečno – paliczkowych palców II – V części przedniej skóry śródrecza, przy czym obrażenia te naruszają prawidłowe funkcjonowanie organizmu na okres poniżej siedmiu dni, w celu zmuszenia wymienionych policjantów do zaniechania czynności służbowej jaka było zatrzymanie i doprowadzenie do KPP w K. jej syna E. S.,

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II.. w dniu 30 stycznia 2017 roku w K. wypowiadała groźby pozbawienia życia wobec A. M., przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. oskarżoną **M. S.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z pkt I a/o i za to z mocy art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 2 (dwóch) lat

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżoną do przeproszenia w formie pisemnej pokrzywdzonych R. T. i J. M. w terminie 2 (dwóch) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku,

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej obowiązek zadośćuczynienia pokrzywdzonym R. T. i J. M. poprzez zapłatę na ich rzecz świadczeń po 300 (trzysta) złotych,

V. na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. umarza postępowanie dotyczące zarzutu z pkt II a/o w związku ze skutecznym cofnięciem wniosku o ściganie przez pokrzywdzoną A. M.,

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości oraz określa, że sądowe koszty postępowania w części umarzającej postępowanie pokrywa Skarb Państwa.

IIK 183/17

UZASADNIENIE

M. S. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 30 stycznia 2017 roku w K. stosowała przemoc wobec policjanta Komendy powiatowej Policji w K.: mł. asp. R. T. i mł. asp. J. M., podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpała za ubrania, naruszając nietykalność cielesną mł. asp. J. M. oraz powodując obrażenia u mł. asp. R. T. w postaci otarcia naskórka grzbietu dłoni prawej z zaczerwienieniem skóry powierzchni dłoniowej ręki prawej na wysokości stawów śródrečno – palczkowych palców II – V części przedniej skóry śródrecza, przy czym obrażenia te naruszają prawidłowe funkcjonowanie organizmu na okres poniżej siedmiu dni, w celu zmuszenia wymienionych policjantów do zaniechania czynności służbowej jaka było zatrzymanie i doprowadzenie do KPP w K. jej syna E. S.,

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II.. w dniu 30 stycznia 2017 roku w K. wypowiadała groźby pozbawienia życia wobec A. M., przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Sąd orzekł, że:

I. oskarżoną M. S. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z pkt I a/o i za to z mocy art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 2 (dwóch) lat

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżoną do przeproszenia w formie pisemnej pokrzywdzonych R. T. i J. M. w terminie 2 (dwóch) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Postępowanie w zakresie czynu z pkt. II zostało umorzone z uwagi na cofnięcie wniosku o ściganie.

Tak wymierzona kara jest w ocenie sądu adekwatna do wagi zaistniałych czynów i spełnia wymogi określone w art. 53§1 kk.

Do okoliczności obciążających sąd zaliczył dotychczasową karalność oskarżonej w tym za przestępstwa podobne (k. 28-30), a także brak skruchy i niezrozumienie swego bezprawnego postępowania oraz widoczne na rozprawie lekceważenie zasad porządku prawnego. Sąd zdecydowanie nie zaliczył do okoliczności łagodzących okoliczności tego, że zachowanie oskarżonej było warunkowane „obroną” jej syna przed zatrzymaniem. Generalnie nie dopatrzone się godnych odnotowania okoliczności łagodzących, a w sumie jedyną jest zły stan zdrowia oskarżonej chorującej na ciężką chorobę. W ocenie sądu w obecnym stanie zdrowia oskarżona daje podstawę do przyjęcia stanowiska, że w przyszłości nie będzie ona już zakłócać porządku prawnego, co pozwala na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Nie bez znaczenia jest też kwestia, że ostatecznie, pomimo

zachowania oskarżonej, interwencja policjantów zakończyła się z pozytywnym skutkiem, a oni sami nie ucierpieli nadmiernie. Oskarżona będzie musiała ich przeprosić. W konsekwencji wyrokowano jak w sentencji.

Oskarżona skazana została na podstawie art. 224§2 kk w zw. z art. 222§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, zaś wymiar kary oparto wprost na art. 224§2 kk, który wyraźnie określa wymiar kary za przypisane przestępstwo do 3 lat pozbawienia wolności. Wprawdzie mówi on, że sprawca przestępstwa z art. 224§2 kk podlega tej samej karze co art. 224§1 kk co mogłoby rodzić pokusę opierania wymiaru kary na art. 224§1 kk, ale w ocenie sądu nie ma takiej potrzeby, gdyż, po pierwsze, byłaby to poprawność sztuczna, a po drugie zagrożenie karą w art. 224§2 jest w pełni czytelne bez przechodzenia na art. 224§1 kk.

Trudna sytuacja materialna oskarżonej uzasadniała zwolnienie jej sądowych kosztów postępowania w części skazującej.